

21 Ιουλίου, 1995.

[ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στής]

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΑΙΤΗΣΗ ΤΟΥ ΑΚΗ ΦΑΝΤΗ ΔΙ'
ΑΔΕΙΑ ΟΠΩΣ ΑΙΤΗΘΕΙ ΔΙΑΤΑΓΜΑ CERTIORARI,

ΚΑΙ

ΕΠΙ ΤΟΙΣ ΑΦΟΡΩΣΙ ΤΗΝ ΕΝΔΙΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ
ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ, (ΔΙΚΑΣΤΗΣ
Γ. ΑΡΕΣΤΗΣ, Π.Ε.Δ.), Η ΟΠΟΙΑ ΕΞΕΔΟΘΗ ΣΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΗ
ΥΠΟΘΕΣΗ 30984/93.

(Αίτηση Αρ. 123/95).

*Ποινική Δικονομία — Τροποποίηση κατηγορητηρίου — Έκταση και εί-
δος τροποποιήσεων κατ' άρθρο 83(1) του περί Ποινικής Δικονομίας
Νόμου Κεφ. 155.*

*Τροποποίηση κατηγορητηρίου — Διακριτική ευχέρεια του Δικαστηρί-
ου να επιληφθεί τροποποιήσεων κατηγορίας περισσότερο της μιας
φορές — Έκταση διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου κατ' αρ-
θρο 83 (1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155.* 5

*Certiorari — Αίτηση για άδεια καταχώρησης αίτησης certiorari — Αίτημα
για ακύρωση απόφασης με το αιτιολογικό ότι ήταν άκυρη επί τη όψει
αυτής — Απόφαση τροποποίησης κατηγορητηρίου για δεύτερη φορά.* 10

Ο αιτητής ζήτησε άδεια από το Ανώτατο Δικαστήριο, να κατα-
χωρήσει αίτηση για έκδοση εντάλματος certiorari που να ακυρώνει 15
απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας στην ποινική
υπόθεση με αρ. 30984/93 με την οποία επέτρεψε, παρά την ένσταση
της υπεράσπισης, τροποποίηση μερικών από τις κατηγορίες.

Ο συνήγορος του αιτητή υπέβαλε ότι οι κατηγορίες ήταν ελατ-
τωματικές λόγω ασάφειας των λεπτομερειών τους και ζήτησε δια-
γραφή. Το Δικαστήριο, με απόφαση του ημερομηνίας 31 Ιανουαρί-
ου 1995 έκρινε ότι μερικές κατηγορίες ήταν ελαττωματικές και έγι-
ναν οι σχετικές τροποποιήσεις. Στη συνέχεια ο αιτητής κατηγορή-
θηκε σ' όλες τις κατηγορίες και δεν παραδέχθηκε ενοχή. 20 25

Μετά την απάντηση στις κατηγορίες, η Κατηγορούσα Αρχή ζήτη-

σε τροποποίηση μερικών από αυτές, την οποία το Δικαστήριο επέτρεψε με απόφασή του ημερομηνίας 14 Ιουλίου 1995. Είναι εναντίον αυτής της απόφασης που στράφηκε η αίτηση του αιτητή. Η επιχειρηματολογία του συνηγόρου του, επικεντρώθηκε στη θέση ότι η απόφαση ήταν εσφαλμένη επί τη όψη αυτής (on the face of it), διότι το Δικαστήριο επέτρεψε αντικατάσταση των κατηγοριών χωρίς προηγουμένως να απορρίψει τις παλαιές και να αθωώσει τον κατηγορούμενο και εν συνεχεία να τον καλέσει να απαντήσει στις νέες.

10 *Αποφασίστηκε, ότι:*

15 (1) Η διαπίστωση ελαττωματικότητας του κατηγορητηρίου από το Δικαστήριο, δεν το εμποδίζει να επιληφθεί εκ νέου θέματος δυνάμει του άρθρου 83(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155 σε σχέση με την ίδια κατηγορία και να καταλήγει, ασκώντας διακριτική εξουσία ανάλογα με το τι επιβάλλουν οι περιστάσεις.

20 (2) Η αναφορά του άρθρου 83(1) του περί Ποινικής Δικονομίας Νόμου Κεφ. 155 σε "τροποποίηση", ως τρόπου μεταβολής του περιεχομένου του κατηγορητηρίου, δεν προσδιορίζει το βαθμό ή το είδος της μεταβολής, έτσι ώστε να αντιδιαστέλλεται ουσιαστικά από τους άλλους αναφερόμενους τρόπους μεταβολής.

Η αίτηση απορρίφθηκε.

25 *Αναφερόμενες υποθέσεις:*

In re Kakos (1985) 1 C.L.R. 250,

30 *Ανθίμου (1991) 1 Α.Α.Δ. 41,*

Περρέλλα Τζεννάρο (Αρ. 2) (1995) 1 Α.Α.Δ. 692,

Pouris and Others v. Republic (1983) 2 C.L.R. 148,

35 *R. v. Johal and Ram [1972] 56 Cr. App. R. 348,*

HadjiSolomou v. Republic (1964) C.L.R. 170.

40 **Αίτηση.**

Αίτηση με την οποία επιδιώκεται η χορήγηση άδειας για την καταχώρηση αίτησης προς έκδοση εντάλματος certioragi.

Κ. Ταλαρίδης, για τον Αιτητή.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την παρούσα αίτηση επιδιώκεται η χορήγηση άδειας για την καταχώρηση αίτησης προς έκδοση εντάλματος certiorari. Άδεια παρέχεται όπου αποκαλύπτεται εκ πρώτης όψεως υπόθεση με την έννοια της συζητήσιμης υπόθεσης χωρίς αναφορά προς οτιδήποτε θα μπορούσε να αντιταχθεί: βλ. *In re Kakos* (1985) 1 C.L.R. 250 και *Ανθίμου* (1991) 1 Α.Α.Δ. 41.

5

Την εμπέλεια του εντάλματος certiorari δεν παρίσταται ανάγκη να τη συζητήσω. Εκτίθεται στην πρόσφατη απόφαση της Ολομέλειας του Ανωτάτου Δικαστηρίου στην υπόθεση *Τζεννάρο Περγέλλα* (Αρ. 2) (1995) 1 Α.Α.Δ. 692. Παραθέτω το σχετικό απόσπασμα (σελ. 701):

10

“Η εμπέλεια του προνομιακού εντάλματος certiorari, όπως την αναγνώρισε τελικά η σύγχρονη Αγγλική νομολογία, παρέχει δυνατότητα για άσκηση ελέγχου από ανώτερο προς κατώτερο δικαστήριο - όχι όμως αναθεώρηση της ορθότητας της απόφασης του κατώτερου δικαστηρίου - με προοπτική την επέμβαση, είτε όπου το κατώτερο δικαστήριο ενήργησε εκτός της δικαιοδοσίας του ή την υπερέβη, είτε όπου προκύπτει στην όψη του ‘πρακτικού’ της απόφασης του κατώτερου δικαστηρίου προφανές νομικό λάθος έστω και αν αυτό δεν άπτεται της δικαιοδοσίας.”

20

25

Οι περιστάσεις που οδήγησαν στην καταχώρηση της παρούσας αίτησης συνοψίζονται στα ακόλουθα. Ο αιτητής είναι συγκατηγορούμενος στην ποινική υπόθεση αρ. 30984/93 του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας. Το κατηγορητήριο περιέχει συνολικά δεκαέξι κατηγορίες: δώδεκα κοινές για όλους τους κατηγορουμένους και τέσσερεις εναντίον μόνο του αιτητή. Ανάμεσα στις κοινές κατηγορίες είναι και η 3η, 7η, 11η, και 15η για εξασφάλιση χρημάτων με ψευδείς παραστάσεις κατά παράβαση των άρθρων 297, 298, 20 και 29 του Ποινικού Κώδικα, Κεφ. 154, όπως και η 6η, 10η και 14η για συνωμοσία προς διάπραξη πλημμελήματος, κατά παράβαση των άρθρων 4, 372 και 35 του ίδιου νόμου, όπως τροποποιήθηκε. Η εξέλιξη που έδωσε αφορμή για την αίτηση αφορά αυτές τις κατηγορίες που εξειδίκευσα αριθμητικά. Και είναι ότι την 14 Ιουλίου 1995, το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας, κατόπιν αιτήματος της Κατηγορούσας Αρχής, επέτρεψε, παρά την προς τούτο ένσταση της υπεράσπισης, την τροποποίησή τους.

30

35

40

Σε ένορκο δήλωση του αιτητή, ημερομηνίας 17 Ιουλίου 1995,

η οποία συνοδεύει την αίτηση, αναφέρεται μέρος του ιστορικού της πορείας της υπόθεσης από την καταχώρησή της, την 16 Δεκεμβρίου 1993. Επισημαίνεται σχετικά ότι, τόσο οι εν λόγω κατηγορίες όσο και μερικές άλλες είχαν απασχολήσει το Επαρχιακό Δικαστήριο στο παρελθόν, όταν ο συνήγορος του αιτητή υπέβαλε ότι ήταν ελαττωματικές λόγω ασάφειας των λεπτομερειών τους και ζήτησε τη διαγραφή τους εκτός εάν η Κατηγορούσα Αρχή έδινε καλύτερες λεπτομέρειες. Το Επαρχιακό Δικαστήριο, με απόφασή του, ημερομηνίας 31 Ιανουαρίου 1995, έκρινε ότι πρόβλημα παρουσίαζαν μόνο οι κατηγορίες 7 και 15 οπότε σε σχέση με εκείνες έγινε η αναγκαία τροποποίηση που συνίστατο σε ορισμένες διευκρινίσεις. Την 2 Φεβρουαρίου 1995, ο αιτητής κατηγορήθηκε σε όλες τις κατηγορίες και δεν παραδέχθηκε ενοχή.

15 Πρέπει κατ' αρχήν να παρατηρήσω ότι, όπου προβάλλεται πως δικαστική απόφαση - ή γενικότερα δικαστική διαδικασία - είναι νομικώς εσφαλμένη στην όψη της, το θέμα εξετάζεται με αναφορά μόνο προς το "πρακτικό". Και τούτο σε αντιδιαστολή προς την περίπτωση όπου εγείρεται θέμα δικαιοδοσίας τέτοιο που να προϋποθέτει τη διάγνωση πραγματικών θεμάτων. Στην πρώτη περίπτωση, σε τί είναι που συνίσταται το "πρακτικό" δεν έχει οριστεί αυθεντικά αλλά η νομολογία παρέχει παραδείγματα και προσφέρει απόψεις. Φαίνεται ότι το "πρακτικό" ποικίλει ανάλογα με την περίπτωση. Στην προκείμενη περίπτωση, αρχικά τέθηκαν με 25 την αίτηση ενώπιόν μου το κατηγορητήριο και η απόφαση ημερομηνίας 14 Ιουλίου 1995. Έπειτα, στο στάδιο της αγόρευσης του συνηγόρου του αιτητή, επέτρεψα να τεθεί ενώπιόν μου και η απόφαση ημερομηνίας 31 Ιανουαρίου 1995. Αυτά λοιπόν συναποτελούν το "πρακτικό" και, κατά τη γνώμη μου, επαρκούν για την 30 εξέταση του θέματος που εγείρεται με την αίτηση.

Η τροποποίηση που έγινε αφορούσε τις λεπτομέρειες αδικημάτων. Προσέλαβε, στις κατηγορίες 3, 7, 11 και 15, παρόμοια μορφή στην κάθε μια. Το ίδιο συνέβηκε και με τις κατηγορίες 6, 35 10 και 14. Παραθέτω ενδεικτικά μια κατηγορία στο κάθε είδος, τόσο πριν από τη μεταβολή όσο και μετά:

3η κατηγορία

40 Πριν: "Οι κατηγορούμενοι, μεταξύ 20.12.89 και 31.8.90, στη Λευκωσία, δια ψευδών παραστάσεων και επί σκοπώ καταδολιεύσεως, απέσπασαν από την Κυπριακή Δημοκρατία το ποσό των ΛΚ23.140-, παρουσιάζοντας την εταιρεία SPC Publications Ltd., σαν τον εκδότη 'διαφωτιστικών τριπτύχων' της Υπηρεσιακής Ομάδας Διαφώτισης έναντι του ποσού των

£64.000- ενώ στην πραγματικότητα για την ετοιμασία και εκτύπωση των τριπτύχων εργάστηκαν διάφοροι υπάλληλοι και συνεργάτες του Γραφείου Τύπου και Πληροφοριών και η συνολική δαπάνη ανήλθε στο ποσό των £40.860- μόνον.”

5

Μετά: “Οι κατηγορούμενοι, μεταξύ 20.12.89 και 31.8.90, στη Λευκωσία, δια ψευδών παραστάσεων και επί σκοπώ καταδολιεύσεως, απέσπασαν από την Κυπριακή Δημοκρατία το ποσό των Λ.Κ.64.000.- παρουσιάζοντας την εταιρεία SPC Publications Ltd., σαν τον εκδότη ‘διαφωτιστικών τριπτύχων’ της Υπηρεσιακής Ομάδας Διαφώτισης ενώ τούτο δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.”

10

6η κατηγορία

Πριν: “Οι κατηγορούμενοι, κατά τον χρόνο και τόπο που αναφέρεται στην 5η κατηγορία, συνώμοσαν μεταξύ τους να διαπράξουν πλημμέλημα, δηλαδή να αποσπάσουν από την Κυπριακή Δημοκρατία χρήματα με ψευδείς παραστάσεις, παρουσιάζοντας την εταιρεία SPC PUBLICATIONS LTD σαν παραγωγό της ταινίας ‘Επαναπροσέγγιση’, ενώ ο πραγματικός παραγωγός της ταινίας ήτο η κ. Πόπη Δανιήλ.”

15

20

Μετά: “Οι κατηγορούμενοι κατά το χρόνο και τόπο που αναφέρεται στην πέμπτη κατηγορία, συνώμοσαν μεταξύ τους να διαπράξουν πλημμέλημα, δηλαδή να αποσπάσουν από την Κυπριακή Δημοκρατία, χρήματα με ψευδείς παραστάσεις, παρουσιάζοντας την εταιρεία SPC Publications Ltd., σαν παραγωγό της ταινίας ‘Επαναπροσέγγιση’, ενώ τούτο δεν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.”

25

30

Στην αίτηση, η θέση ότι η απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λευκωσίας, ημερομηνίας 14 Ιουλίου 1995, είναι στην όψη της νομικώς εσφαλμένη διατυπώνεται ως εξής:

“Η προειρημημένη απόφαση είναι νομικώς εσφαλμένη επί τη όψει αυτής (on the face of it) καθόσον λαμβανομένης υπ’ όψει της προσηγηθείσης απόφασης του Δικαστηρίου ότι οι 3, 6, 7, 10, 11, 14, και 15 κατηγορίες ήσαν σαφώς διατυπωμένες και δεν έπασχον από ελαττωματικότητα, και του ότι οι προειρημημένες κατηγορίες είχαν ήδη απαγγελθεί στους κατηγορούμενους και οι κατηγορούμενοι είχαν απαντήσει ότι δεν παρεδέχοντο ενοχήν επ’ αυτών, το αίτημα της Κατηγορούσας Αρχής δια την τροποποίηση των Λεπτομερειών Αδικήματος των προειρημημένων κατηγοριών δια της αντικαταστάσεως των παλαιών ψευ-

35

40

5 δύν παραστάσεων δια νέων ψευδών παραστάσεων ήτο στην ουσία αίτημα προσθήκης νέων κατηγοριών και δεν ηδύνατο να γίνει δεκτόν παρά μόνον δια της απορρίψεως των παλαιών κατηγοριών και της αθώωσης των κατηγορουμένων επ' αυτών και της αντικαταστάσεως των δια της προσθήκης των νέων κατηγοριών στες οποίες οι κατηγορούμενοι θα εκαλούντο να απαντήσουν.”

10 Η επιχειρηματολογία του ευπαιδευτου συνηγόρου του αιτητή ενώπιόν μου, είχε ως αφετηρία την άποψη ότι κατόπιν της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου, ημερομηνίας 31 Ιανουαρίου 1995, δεν μπορούσε πιά να υποστηριχθεί ότι το κατηγορητήριο ήταν ελαττωματικό, έτσι ώστε να παρέχεται έδαφος για τη μεταβολή του περιεχομένου του, δυνάμει του άρθρου 83(1) του περί 15 Ποινικής Δικονομίας Νόμου, Κεφ. 155. Αυτή η άποψη όμως δεν φάνηκε εν τέλει να συνδέεται εγγενώς με ό,τι ο συνήγορος τελικά περιέγραψε ως το νομικό σφάλμα στην απόφαση της 14 Ιουλίου 1995, σε σχέση με το οποίο θα έπρεπε να ασκηθεί δικαστικός έλεγχος. Ωστόσο, θα την εξετάσω για σκοπούς πληρότητας ως προοίμιο στα όσα αναπτύχθηκαν από τον συνήγορο, αφού πρώτα παραθέσω το άρθρο 83(1) το οποίο αποτέλεσε τη βάση για το σύνολο της συζήτησης. Έχει ως εξής:

25 “83.(1) Where, at any stage of a trial, it appears to the Court that the charge or information is defective, either in substance or in form, the Court may make such order for the alteration of the charge or information either by way of amendment of the charge or information or by the substitution or addition of a new count thereon as the Court thinks necessary to meet the 30 circumstances of the case.”

35 Το κατά πόσο ένα κατηγορητήριο (charge ή information), είναι ή όχι ελαττωματικό, αποτελεί θέμα το οποίο δεν συναρτάται μόνο με τα εξωτερικά γνωρίσματα του κατηγορητηρίου και ειδικότερα με τη διατύπωση των κατηγοριών αλλά και με το πώς η Κατηγορούσα Αρχή αντικριζεί τις κατηγορίες, έχοντας ως κριτήριο της το αποδεικτικό υλικό το οποίο έχει στη διάθεσή της ή, σε μεταγενέστερο στάδιο, δηλαδή στην εξέλιξη της δίκης, τη μαρτυρία που προσκομίστηκε: βλ. σχετικά με αυτό το θέμα της ελαττωματικότητας, την απόφαση του Εφετείου στην υπόθεση *Pouris and Others v. The Republic* (1983) 2 C.L.R. 148 και τις Αγγλικές αυθεντίες που αναφέρονται εκεί (στις σελ. 162-164). Συνεπώς, η όποια διαπίστωση του Δικαστηρίου αναφορικά με ελαττωματικότητα του κατηγορητηρίου λαμβάνει υπόψη και αυτή τη δεύτερη διάσταση.

Και μπορεί αυτή η διαπίστωση να μεταβληθεί ανάλογα με το πώς, σε μεταγενέστερο στάδιο, τοποθετείται η Κατηγορούσα Αρχή. Στην προκείμενη περίπτωση, η τελευταία διαπίστωση του Επαρχιακού Δικαστηρίου περί ελαττωματικότητας του κατηγορητηρίου δεν ήταν αντινομική προς την προηγούμενη διαπίστωση γιατί το Δικαστήριο διατηρεί τη δυνατότητα να επιλαμβάνεται θέματος δυνάμει του άρθρου 83(1) περισσότερο από μια φορά σε σχέση με την ίδια κατηγορία και να καταλήγει, ασκώντας διακριτική εξουσία, ανάλογα με το τί επιβάλλουν οι περιστάσεις.

Τον πυρήνα της θέσης του αιτητή περί εμφανούς νομικού σφάλματος στην απόφαση, ημερομηνίας 14 Ιουλίου 1995, τον αποτελεί ο συλλογισμός τον οποίο διατύπωσε ο συνήγορός του ότι, στην ερμηνεία του άρθρου 83(1), πρέπει να γίνεται διάκριση κατά την εξέταση μεταβολής (alteration) του περιεχομένου του κατηγορητηρίου με, αφενός, την τροποποίηση κατηγοριών και, αφετέρου, την υποκατάσταση ή την προσθήκη κατηγοριών. Ο συνήγορος εισηγήθηκε ότι η τροποποίηση αφορά μόνο σε θέματα λανθασμένης περιγραφής ή ανακριβειών που ωστόσο αφήνουν άθικτη τη φυσιολογία ή ταυτότητα του αδικήματος το οποίο ήδη διατυπώθηκε με την κατηγορία. Ενώ με την υποκατάσταση ή την προσθήκη κατηγορίας, εισάγεται νέο αδίκημα. Εξήγησε συναφώς ότι στην κάθε περίπτωση πρέπει κατ' αρχήν να καταδεικνύεται από την Κατηγορούσα Αρχή κάποια σχέση μεταξύ της προτεινόμενης μεταβολής και του υφιστάμενου περιεχομένου του κατηγορητηρίου. Αφού όμως καταδειχθεί η σχέση - έτσι συνεχίζει η εισήγηση - το Δικαστήριο θα πρέπει ακολούθως να προχωρήσει για να διαγνώσει, με αναφορά προς τη φύση της προτεινόμενης μεταβολής, κατά πόσο πρόκειται περί τροποποίησης, όπως ο ίδιος την περιέγραψε, ή περί υποκατάστασης ή προσθήκης. Ο συνήγορος κατέληξε με την εισήγηση ότι στην προκείμενη περίπτωση το αίτημα της Κατηγορούσας Αρχής εμφανίστηκε με τον μανδύα της τροποποίησης αλλά στην ουσία επρόκειτο για υποκατάσταση ή προσθήκη νέων κατηγοριών. Και όμως, κατά τον συνήγορο, το Επαρχιακό Δικαστήριο έκρινε ότι επρόκειτο για τροποποίηση, θεωρώντας σε τούτο ότι η κατάδειξη σχέσης μεταξύ των κατηγοριών όπως ήταν διατυπωμένες και της προταθείσας μεταβολής ήταν αφεαυτής αρκετή και παρέλειψε να διακρίνει τη διαφορά μεταξύ τροποποίησης και υποκατάστασης ή προσθήκης. Αυτή η προβαλλόμενη ως παράλειψη του Επαρχιακού Δικαστηρίου συνιστούσε, κατά τον συνήγορο, νομικό σφάλμα ανεξάρτητο από την άσκηση διακριτικής εξουσίας. Το παράπονο του αιτητή επικεντρώνεται στην εξής περικοπή από την απόφαση του Επαρχιακού Δικαστηρίου ημερομηνίας 14 Ιουλίου 1995:

“Στην παρούσα υπόθεση βρισκόμαστε στο πολύ πρώτο στάδιο της δίκης. Δεν έχει ακόμα ακουσθεί οποιαδήποτε μαρτυρία. Οι σκοπούμενες δε τροποποιήσεις έχουν άμεση σχέση με τα θέματα των κατηγοριών όπως αυτές είχαν μέχρι σήμερα ενώπιον του Δικαστηρίου. Δεν εισάγονται ουσιαστικά νέα ζητήματα για πρώτη φορά. Υπό το φως των πιο πάνω έχω αποφασίσει όπως ασκήσω την διακριτική μου εξουσία υπέρ της αίτησης της Κατηγορούσας Αρχής για την τροποποίηση του κατηγορητηρίου όπως τούτο έχει ζητηθεί γιατί πιστεύω ότι δεν πρόκειται να επέλθει οποιαδήποτε ζημιά στην υπόθεση των κατηγορουμένων.”

Ο συνήγορος εξέφρασε και άποψη ως προς τη σειρά με την οποία το Επαρχιακό Δικαστήριο θα έπρεπε να είχε ενεργήσει αν υιοθετούσε την προσέγγιση την οποία ο συνήγορος πρότεινε ως την ορθή. Κατά τον συνήγορο, το Επαρχιακό Δικαστήριο θα έπρεπε πρώτα να φροντίσει ώστε να αποσυρθούν οι κατηγορίες για τις οποίες γινόταν λόγος, οπότε θα έπρεπε να προχωρήσει σε αθώωση και απαλλαγή του αιτητή και μετά να προβεί στη χορήγηση άδειας για υποκατάσταση ή προσθήκη νέων κατηγοριών. Διευκρίνισε σχετικά ότι στο στάδιο που υποβλήθηκε το αίτημα για μεταβολή του περιεχομένου του κατηγορητηρίου, δεν επροκαλείτο δυσμενής επηρεασμός στην υπεράσπιση και δεν διατυπώθηκε ως προς αυτή την πτυχή οποιαδήποτε ένσταση. Ο συνήγορος αναζήτησε, σχετικά με ό,τι προωθούσε, υποστήριξη σε Αγγλική νομολογία η οποία αφορούσε την ερμηνεία του άρθρου 5(1) του Indictments Act 1915. Επίσης παρέπεμψε σε Κυπριακές αποφάσεις, ήτοι στην *Pouris and Others v. Republic* (ανωτέρω) ως προς τη διαδικασία προσθήκης κατηγοριών, όπως και σε δύο άλλες αποφάσεις οι οποίες όμως αφορούσαν συζήτηση σχετικά με το άρθρο 85(4) το οποίο, καθώς κρίθηκε, ορθά χρησιμοποιήθηκε στη μία ενώ λανθασμένα χρησιμοποιήθηκε στην άλλη αντί του άρθρου 83(1).

Κατά τη γνώμη μου, η αναφορά στο άρθρο 83(1) σε “τροποποίηση”, ως τρόπο μεταβολής του περιεχομένου του κατηγορητηρίου, δεν προοριζόταν να αποτελέσει έννοια που να προσδιορίζει τον βαθμό ή το είδος της μεταβολής, έτσι ώστε να αντισταθμάται ουσιαστικά από τους άλλους αναφερομένους τρόπους μεταβολής. Δεν θεωρώ ότι δημιουργούνται στεγανά εντός των οποίων να εντάσσονται τα αναφερθέντα ενδεχόμενα. Η χρήση των εν λόγω όρων στο άρθρο 83(1) γίνεται, καθώς μου φαίνεται, μόνο περιγραφικά με προοπτική να καλύπτονται όλα τα ενδεχόμενα, χωρίς κρισιμότητα σε ό,τι αφορά το περιεχόμενο της μεταβολής. Εννοώ, ότι το πώς ταξινομεί κανείς την όποια εξέλιξη, δυνάμει του άρθρου 83(1), δεν ενέχει σημασία. Η Αγγλική

νομολογία στην οποία αναφέρθηκε ο συνήγορος - που είναι άλλωστε επί νομοθετικής διάταξης όχι ταυτόσημης με τη δική μας - κατά την αντίληψη μου δεν κατατείνει, με το σκεπτικό της, σε τίποτε περισσότερο, από το ό,τι η όποια μεταβολή - "τροποποίηση" αποκαλείται στο αγγλικό νομοθέτημα η κάθε είδους μεταβολή - πρέπει να λαμβάνει υπόψη το κατά πόσο προκαλούνται ή 5
 όχι δυσμενείς επιπτώσεις στην υπεράσπιση και ότι αυτό εξαρτάται κυρίως από το στάδιο στο οποίο υποβάλλεται το αίτημα. Το ίδιο άλλωστε υπογραμμίστηκε από το Αγγλικό Εφετείο και στην υπόθεση **R. v. Johal and Ram** [1972] 56 Cr. App. R. 348, 10
 όπου έγινε ανασκόπηση που κάλυψε και τις περισσότερες από τις αποφάσεις στις οποίες με παρέπεμψε ο συνήγορος. Όσον αφορά την υπόθεση **Pouris and Others v. The Republic** (ανωτέρω), δεν διέκρινα οτιδήποτε που να υποστηρίζει τις εισηγήσεις και απόψεις που προώθησε ο συνήγορος. Σε εκείνη την υπόθεση, 15
 το Κακουργιοδικείο, στο στάδιο που εξέταζε κατά πόσο παρουσιάστηκε εκ πρώτης όψεως υπόθεση, αποφάσισε να προσθέσει νέες κατηγορίες για εντελώς διαφορετικά αδικήματα τα οποία όμως είχαν συνάφεια με ό,τι είχε απασχολήσει. Αφού το 20
 έπραξε αυτό, αθώωσε τους κατηγορουμένους στις υφιστάμενες κατηγορίες αναφορικά με τις οποίες κατέληξε ότι δεν υπήρχε εκ πρώτης όψεως υπόθεση. Αναφέρομαι στα εν λόγω στοιχεία για να επισημάνω ότι με αυτή τη σειρά ήταν που ενήργησε το Κακουργιοδικείο -και αυτό δεν επικρίθηκε από το Εφετείο -όχι με 25
 την αντίστροφη σειρά την οποία εισηγήθηκε ως την ορθή ο συνήγορος του αιτητή. Αυτό όμως δεν αποτελεί κεντρικό θέμα. Αξιοπρόσεκτο στην απόφαση του Εφετείου στην υπόθεση **Pouris and Others v. Republic** (άνωτέρω), είναι όμως το ότι, παρόλον που εκεί η μεταβολή στο περιεχόμενο του κατηγορητηρίου επήλθε με την προσθήκη κατηγοριών, εν τούτοις το Εφετείο αναφέρθηκε στην εν λόγω μεταβολή ως τροποποίηση του κατηγορητηρίου. Αυτό βρίσκεται στο εξής απόσπασμα (στη σελ. 161):

"In the present instance we think that it was advisable for the trial Court to seek the views of counsel for the parties before it, and in particular of counsel for the appellants, before adopting, on its own motion, the course of amending the information as it has done by the addition of the two new counts, 5 and 6." 35

40
 Το ίδιο και στην υπόθεση **HadjiSolomou v. The Republic** (1964) C.L.R. 170, το Εφετείο αναφέρθηκε σε αντικατάσταση κατηγορίας ως τροποποίηση του κατηγορητηρίου: βλ. στη σελ. 174. Νομίζω πως σε εκείνες τις περιπτώσεις η μή απόδοση από το Εφε-

τείο σημασίας στην ορολογία, με αναφορά προς το άρθρο 83(1), υποστηρίζει τη γνώμη την οποία εξέφρασα ως προς το πώς πρέπει να προσεγγίζεται κατά την ερμηνεία της η εν λόγω διάταξη.

5 Εν πάση περιπτώσει και ανεξάρτητα από το πώς προσεγγίζω
την ερμηνεία του άρθρου 83(1), έχω τη γνώμη ότι, στην προκεί-
μενη περίπτωση, το αίτημα της Κατηγορούσας Αρχής για μετα-
βολή του κατηγορητηρίου δεν συνίστατο σε υποκατάσταση ή
10 προσθήκη νέων κατηγοριών αλλά σε διαφοροποίηση των υπαρ-
χόντων. Μιά διαφοροποίηση που δεν αλλοίωνε τη βασική φυ-
σιογνωμία ή ταυτότητα των αντίστοιχων αδικημάτων.

15 Κατά την κρίση μου, το Επαρχιακό Δικαστήριο Λευκωσίας
ορθά αντίκρουσε το θέμα δυνάμει του άρθρου 83(1), όπως και αν
ερμηνευθεί, και ορθά ήταν που διέγνωσε. Η απόφασή του, ημε-
ρομηνίας 14 Ιουλίου 1995, είναι νομικώς ανεπίληπτη και εμπί-
πτει εντός των ορίων της άσκησης της διακριτικής του εξουσίας.

20 Η αίτηση απορρίπτεται.

Η αίτηση απορρίπτεται.